

- 1) zasady i tryb powoływania oraz skład państwowych komisji egzaminacyjnych, przewidzianych w § 1 ust. 3,
- 2) zasady i tryb przeprowadzania egzaminów przed tymi komisjami oraz wydawania świadectw i dyplomów stwierdzających przyznanie tytułu kwalifikacyjnego,
- 3) wysokość opłat pobieranych od egzaminowanych za przeprowadzenie egzaminu,
- 4) wzory świadectw i dyplomów, o których mowa w § 1 ust. 4.

2. Państwowe komisje egzaminacyjne działają przy organach administracji szkolnej, szkołach lub przy większych zakładach pracy.

§ 5. 1. Tytuł wykwalifikowanego robotnika przysługuje bez egzaminu pracownikom, którzy:

- 1) ukończyli zasadniczą szkołę zawodową lub równorzędną i wstępny staż pracy oraz złożyli egzamin w zakresie tego stażu, albo
- 2) ukończyli technikum zawodowe lub szkołę równorzędną i wstępny staż pracy na stanowisku robotnika wykwalifikowanego oraz złożyli egzamin w zakresie tego stażu, albo
- 3) odbyli naukę zawodu w zakładzie pracy i wstępny staż pracy, zakończone złożeniem egzaminów, oraz uzyskali świadectwo stwierdzające ukończenie nauki dokształcającej, odpowiadającej programowo zawodowi, w którym odbywali naukę w zakładzie pracy.

2. Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Oświaty, na wniosek zainteresowanych ministrów, może określić inne przypadki poza wymienionymi w ust. 1, w których może być nadany tytuł wykwalifikowanego robotnika bez obowiązku zdawania egzaminu.

§ 6. Tytuł mistrza w określonym zawodzie przysługuje bez egzaminu pracownikom, którzy ukończyli szkołę mistrzów, prowadzoną przez Ministerstwo Oświaty lub inne ministerstwo.

§ 7. Świadectwo lub dyplom stwierdzające przyznanie tytułu kwalifikacyjnego bez egzaminu wydają państwowe ko-

misje egzaminacyjne po sprawdzeniu spełnienia warunków przewidzianych w § 5 lub 6.

§ 8. 1. Uzyskanie w trybie określonym w uchwale tytułu mistrza w zawodzie objętym listą rzemiosł uważa się za dowód posiadania kwalifikacji zawodowych uprawniających do samoistnego wykonywania rzemiosła.

2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1, przysługują również osobom, które nabyły w trybie określonym w uchwale tytuł wykwalifikowanego robotnika w zawodzie objętym listą rzemiosł, pod warunkiem przepracowania w tym zawodzie, po uzyskaniu tytułu, takiego okresu czasu, jaki w myśl przepisów obowiązujących jest przepracować czeladnik dla uzyskania uprawnień do samoistnego prowadzenia rzemiosła.

3. Zobowiązuje się Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości do wydania w sprawach określonych w ust. 1 i 2 szczegółowych przepisów na podstawie upoważnienia zarządcy w prawie przemysłowym.

§ 9. Tytuły „czeladnik” oraz „mistrz” uzyskane po złożeniu egzaminu przed komisją egzaminacyjną powołaną przez izbę rzemieślniczą lub inny uprawniony do tego organ należy w przypadku podjęcia pracy w uspołecznionym zakładzie pracy przez osoby posiadające te tytuły traktować odpowiednio na równi z tytułami kwalifikacyjnymi określonymi w uchwale.

§ 10. Pozostają w mocy:

- 1) przepisy szczególne regulujące wymagania kwalifikacyjne, tryb ich uzyskiwania i tytuły w poszczególnych zawodach;
- 2) przepisy dotyczące kwalifikowania robotników w zakładach pracy przy ustalaniu kategorii zaszerogowania osobistego.

§ 11. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej, Ministrowi Oświaty oraz innym zainteresowanym ministrom.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

403

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 10 sierpnia 1959 r.

w sprawie wprowadzenia częściowego pokrycia środkami własnymi i pasywami stałymi normatywu środków obrotowych w przedsiębiorstwach przemysłowych podległych Ministrowi Przemysłu Lekkiego.

Na podstawie § 12 ust. 2 i § 36 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 392 Rady Ministrów z dnia 13 października 1958 r. w sprawie zasad podziału zysku, różnic wyrównawczych, pokrywania strat, finansowania środków obrotowych i kapitałnych remontów w przedsiębiorstwach przemysłu oraz zasad gospodarki finansowej zjednoczeń przemysłu na 1959 r. (Monitor Polski Nr 88, poz. 491) i na podstawie § 9 uchwały nr 77 Rady Ministrów z dnia 27 marca 1958 r. w sprawie ustalania wysokości odsetek, prowizji i opłat bankowych banków państwowych (Monitor Polski Nr 42, poz. 239) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Normatyw środków obrotowych w przedsiębiorstwach przemysłowych podległych Ministrowi Przemysłu Lekkiego powinien być pokryty środkami własnymi oraz pasywami stałymi przedsiębiorstw w wysokości 70%.

2. Na sfinansowanie części normatywu nie podlegającej pokryciu własnymi środkami banki mogą udzielić przedsiębiorstwu kredytu normatywnego oprocentowanego w wysokości 3% rocznie.

§ 2. 1. Nadwyżki środków własnych w obrocie istniejące w dniu 1 stycznia 1959 r. w wyniku pokrycia normatywu środków obrotowych środkami własnymi i pasywami stałymi do wysokości 70% przedsiębiorstwa odprowadzą na specjalny rachunek zablokowany w Narodowym Banku Polskim najpóźniej do dnia 30 września 1959 r.

2. Oprocentowanie środków odprowadzonych zgodnie z ust. 1 ustala się w wysokości 3% rocznie.

3. Odsetki od środków na zablokowanych rachunkach przelewa się na rachunki rozliczeniowe przedsiębiorstw,

§ 3. 1. Do przedsiębiorstw, o których mowa w § 1, nie stosuje się w 1959 r. § 3 ust. 1 zdanie drugie zarządzenia Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 1958 r. w sprawie zasad normowania środków obrotowych i ustalania pasywów stałych w przedsiębiorstwach państwowych (Monitor Polski z 1959 r. Nr 10, poz. 36); przedsiębiorstwa te ustalą normatyw środków obrotowych na 1 stycznia 1959 r. w wysokości swych realnych potrzeb w uzgodnieniu z Narodowym Bankiem Polskim.

2. Na sfinansowanie normatywu ustalonego zgodnie z ust. 1 przeznacza się środki własne przedsiębiorstw lub środki z funduszu rezerwowego zjednoczeń i Ministerstwa Przemysłu Lekkiego posiadane w dniu 1 stycznia 1959 r.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1959 r.

Minister Finansów: w z. J. Dusza

404

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 sierpnia 1959 r.

w sprawie stosowania dopłat przez zakłady pracy do kolejowych miesięcznych biletów pracowniczych.

Na podstawie art. 51 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. Nr 45, poz. 221) oraz § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) i w związku z uchwałą nr 278 Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1959 r. w sprawie przejazdów kolejami za miesięcznymi biletami pracowniczymi oraz zasad ich opłacania (Monitor Polski Nr 72, poz. 378) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zasady i warunki dotyczące uprawnień do korzystania z kolejowych miesięcznych biletów pracowniczych, wysokość opłat ponoszonych przez pracownika oraz dopłat ponoszonych przez zakład pracy określają załączniki do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 22 sierpnia 1959 r. w sprawie zmiany taryfy osobowej, bagażowej i ekspresowej Polskich Kolei Państwowych (Dziennik Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych Nr 15, poz. 95).

§ 2. Zakłady pracy nie mają prawa przejściowo finansować części należności za miesięczne bilety pracownicze przypadającej od pracowników. W związku z tym powinny pobierać od pracowników wpłaty na miesięczne bilety pracownicze przed ich zakupem. Tryb i technikę pobierania części należności przypadającej od pracowników zakłady pracy ustalają we własnym zakresie.

§ 3. Dopłata do kolejowych miesięcznych biletów pracowniczych w wysokości przypadającej od zakładu pracy dokonywana jest:

- 1) przez przedsiębiorstwa działające na zasadach rozrachunku gospodarczego ze środków obrotowych,
- 2) przez jednostki budżetowe z kredytów budżetowych.

§ 4. Na cele dopłat do kolejowych miesięcznych biletów pracowniczych wprowadza się w klasyfikacji budżetowej

- budżetu centralnego rozdział 310 „Dopłaty do pracowniczych biletów kolejowych” § 24 „Różne wydatki” poz. 14 „Dopłaty”,
- budżetu terenowego rozdział 100 „Dopłaty do pracowniczych biletów kolejowych”. Rozdział ten może występować w każdym dziale i części w zależności od jednostki pokrywającej różnicę ceny biletów,

§ 5. W roku 1959 dopłaty do miesięcznych biletów pracowniczych pokryją:

- przedsiębiorstwa powiązane zarówno z budżetem centralnym, jak i z budżetami terenowymi we własnym zakresie odnosząc je bezpośrednio na rachunek „strat i zysków”,
- jednostki budżetowe budżetu centralnego w ramach kredytów przewidzianych ustawą budżetową w trybie virement z innych rozdziałów. W tym celu upoważnia się ministrów (kierowników urzędów centralnych) do dokonywania przeniesień kredytów budżetowych w okresie do dnia 31 grudnia 1959 r. z innych działów i rozdziałów na wymieniony w § 4 rozdział 310 § 24 poz. 14 bez potrzeby uzyskiwania uprzedniej zgody Ministra Finansów. O dokonanych przeniesieniach oraz związanych z tym zmianach w kredytach otwartych właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) zawiadamiają bezzwłocznie Ministra Finansów,
- jednostki budżetowe budżetu terenowego w drodze odpowiednich zmian w budżetach dokonywanych przez prezydium rad narodowych na podstawie upoważnień ustawy o prawie budżetowym.

§ 6. Poczynając od roku 1960 niezbędne środki na dopłaty do kolejowych miesięcznych biletów pracowniczych zakłady pracy uwzględniają w planach kosztów bądź w preliminarzach budżetowych.

§ 7. W zakresie zakładów budżetowych i gospodarstw pomocniczych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące jednostek budżetowych.

§ 8. Zjednoczenia i inne jednostki nadzorujące działalność przedsiębiorstw i finansowane z narzutów pokrywają wydatki związane z dopłatami do kolejowych miesięcznych biletów pracowniczych w ramach środków własnych.

§ 9. Zasady ewidencji księgowej operacji związanych z dopłatami do kolejowych miesięcznych biletów pracowniczych w przedsiębiorstwach określi Departament Księgowości Ministerstwa Finansów.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole